

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 690/2017-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. novembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Jozefom Polákom, Radlinského 1718, Dolný Kubín, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 16 C 72/2007 z 19. decembra 2016 a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14 Co 25/2017 z 21. februára 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. mája 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva

na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 16 C 72/2007 z 19. decembra 2016 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“) a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 14 Co 25/2017 z 21. februára 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka ako žalobkyňa sa v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 16 C 72/2007 domáhala od žalovaného [REDAKOVANÉ], zaplatenia sumy 44 784,27 € s príslušenstvom z titulu nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. V merite veci bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkom okresného súdu z 15. októbra 2014 v spojení s rozsudkom krajského súdu z 26. apríla 2016 tak, že žalovanému bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 31 813,02 € s 9,5 %-ným úrokom z omeškania ročne od 21. novembra 2006 do zaplatenia v lehote troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Vo zvyšku bola žaloba zamietnutá. Pokiaľ ide o trovy konania, okresný súd rozhodol, že o ich náhrade rozhodne po právoplatnosti rozsudku.

3. O trovách konania bolo rozhodnuté napadnutým uznesením okresného súdu tak, že sťažovateľka ako žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 42 %. Proti uvedenému uzneseniu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol svojím napadnutým uznesením tak, že napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil.

4. Sťažovateľka namietla *„nesprávnosť postupu porušovateľa 2/ ako súdu prvého stupňa pri rozhodovaní o nároku sťažovateľa na náhradu trov konania keď pri rozhodovaní o tomto nároku sťažovateľa došlo zo strany súdu k zbytočným prietahom a o trovách konania bolo rozhodnuté až po opakovanej urgencii žalobcu o vydanie rozhodnutia o trovách. V tejto súvislosti žalobca poukazuje na skutočnosť, že od nadobudnutia právoplatnosti meritórneho rozhodnutia - rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 16C/72/2007 - 532 zo dňa 15.10.2014 (31. 05. 2016) do nadobudnutia účinnosti nového*

civilného sporového poriadku (01.07.2016) uplynulo 31 dní t.j. dostatočný čas na to, aby súd prvého stupňa vydal rozhodnutie o trovách konania ešte podľa Občianskeho súdneho poriadku, ktorého znenie priamo umožňovalo priznať žalobcovi plnú náhradu trov konania pri aplikácii ust. § 142 ods. 3 O.s.p.. Súd prvého stupňa však rozhodnutie o trovách konania vydal až dňa 19.12.2016 t.j. 202 dní po nadobudnutí právoplatnosti meritórneho rozhodnutia už za aplikácie ust. § 255 ods. 1, ods. 2 C.s.p...“.

5. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

„Princíp vyjadrený v § 142 ods. 3 OSP sa má teda uplatňovaný naďalej, a to na základe interpretácie všeobecného § 255 CSP v súlade s čl. 2 ods. 1, čl. 3 ods. 1 a čl. 4 CSP, o čom svedčí a i dôvodová správa k CSP...“

...Právne závery uvedené v odôvodnení napadnutých uznesení všeobecných súdov vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania sú podľa nášho názoru v rozpore s účelom a zmyslom právnej úpravy náhrady trov konania, a preto ich možno považovať za odporujúce článku čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 dohovoru. Vzhľadom na to možno tieto skutkové a právne závery označiť za nepreskúmateľné a za svojvoľné, vybočujúce z rámca uvedených ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov...“

...napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov vychádzajú z ústavne neudržateľného príliš formalistického výkladu ust. § 255 ods. 1 a ust. § 255 ods. 2 C.s.p., ktorý je v rozpore s ust. s čl. 2 ods. 1, čl. 3 ods. 1 a čl. 4 CSP, dôvodovou správou k CSP ako aj v rozpore s ust. článku 20 odst. 1, článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 odst. 1 Dohovoru.“

6. Sťažovateľka v závere svojej sťažnosti žiadala vydať tento nález:

„1. Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/25/2017 zo dňa 21.02.2017 bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, spočívajúce v práve na súdnu ochranu na nezávislom a nestrannom súde, základné právo sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, spočívajúce v práve vlastníť majetok a základné právo sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, spočívajúce v práve na spravodlivé súdne konanie.“

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14Co/25/2017 zo dňa 21.02.2017 a vec vracia Krajskému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie.

3. Uznesením Okresného súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16C/72/2007 zo dňa 19.12.2016 bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, spočívajúce v práve na súdnu ochranu na nezávislom a nestrannom súde, základné právo sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, spočívajúce v práve vlastniť majetok a základné právo sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, spočívajúce v práve na spravodlivé súdne konanie.

4. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Okresného súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 16C/72/2007 zo dňa 19.12.2016 a vec vracia Okresnému súdu v Banskej Bystrici na ďalšie konanie.

5. Zároveň sťažovateľ žiada priznať náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 604,82 €, a túto poukázať jeho právnomu zástupcovi na účet [REDACTED]

“

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach,

na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky napadnutým uznesením okresného súdu

9. Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie okresného súdu, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity.

10. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

11. Z uvedeného vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnuté uznesenie okresného súdu, keďže ho už preskúmal na základe odvolania krajský súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sťažovateľke ochranu jej právam.

12. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu okresného súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010).

II.2 K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky napadnutým uznesením krajského súdu

13. Pokiaľ ide o napadnuté uznesenie krajského súdu, ústavný súd v tejto časti sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

14. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

15. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

16. Z postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

17. Ústavný súd z tohto hľadiska preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu, pričom nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup krajského súdu nemajúci oporu v zákone. Krajský súd vo svojom uznesení uviedol:

„8. Preskúmaním veci odvolací súd zistil, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplatenie sumy 44 784,27 Eur s príslušenstvom, pričom bol úspešný v rozsahu 31 813,02 Eur s príslušenstvom. Súd prvej inštancie o trovách konania v rozhodnutí vo veci samej vychádzal z ust. § 151 ods. 3 O.s.p. platného a účinného v čase rozhodovania vo veci samej s tým, že o trovách konania bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Následne po rozhodnutí Krajského súdu v Banskej Bystrici dňa 26.04.2016, ktorým bolo rozhodnutie súdu prvej inštancie v časti napadnutej odvolaním potvrdené, rozhodol súd prvej inštancie o trovách konania uznesením zo dňa 19.12.2016. Pri rozhodovaní vychádzal z ust. § 255 ods. 1 a 2 CSP a rozhodol v zmysle pomeru úspechu žalobcu v konaní.

9. Podľa ust. § 470 ods. 1 a 2 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

10. Krajský súd, ako súd odvolací, považuje za potrebné poukázať na to, že od 01.07.2016 nadobudol právnu účinnosť nový procesný predpis, a to Civilný sporový poriadok, ktorý sa v zmysle vyššie uvedených prechodných a záverečných ustanovení použije aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona.

11. *Vzhľadom k tomu, že v čase rozhodovania súdu prvej inštancie o trovách konania bol platný a účinný nový procesný predpis - Civilný sporový poriadok, správne sa súd prvej inštancie riadil ustanoveniami § 255 a nasl. CSP. Ustanovenia CSP pri náhrade trov konania sú koncipované tak, že sa priznáva náhrada trov podľa úspechu. Úspech vo veci, ktorá je predmetom sporu, je teda okolnosťou, ktorá určuje nárok na náhradu trov. Zásada úspechu vo veci je aj tzv. zásadou zodpovednosti za výsledok sporu, charakteristická pre sporové konania a uplatní sa tak, že neúspešná strana sporu je povinná nahradiť v spore úspešnej strane trovy konania, ktoré jej vznikli. Obe strany v konaní podali proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie odvolanie a obe vytýkajú súdu nesprávne právne posúdenie. Kým žalobca žiada priznať 100% trov konania, žalovaný naopak žiada zohľadniť dôvody hodné osobitného zreteľa. Žalobca vo svojom odvolaní namieta, že výška plnenia závisela od znaleckého posudku, ktorý v konaní bol podávaný. Zároveň obe strany poukazovali na neprimeranú dĺžku konania o trovách konania. Treba zdôrazniť, že Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie obdobné ustanoveniu § 142 ods. 3 O.s.p., ktoré sa uplatňovalo ako lex specialis vo vzťahu k § 142 ods. 2 O.s.p. Na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy, nová právna úprava už neobsahuje tieto špeciálne skutkové podstaty tak, ako boli koncipované v ust § 142 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., ale len dve v zmysle ust. § 255 ods. 1 a 2. Na prvom mieste je zásada úspechu a v prípade, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, platí pravidlo obsiahnuté v § 255 ods. 2 CSP. Zásadu úspechu treba uplatniť aj na konania, ktorých výška plnenia závisí od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno však opomenúť ani fakt uplatnenej výšky pohľadávky v spore. Súdna prax sa v takomto prípade prikláňa k riešeniu, a to najmä s ohľadom na existujúce zastúpenie strany advokátom, ktorý má poznať aspoň bežnú judikatúru v žalovanej veci a napriek tomu, že bol žalobca v základe sporu úspešný, takýto výkon práva by nemal byť chránený, a preto súd má pri rozhodovaní o nároku na trovy konania rozhodovať podľa zásady úspechu. Vzhľadom k tomu, pomer úspechu je základným meradlom pre nárok na náhradu trov konania. Navyše je potrebné zdôrazniť, že strany nesú zodpovednosť za výsledok sporu. Pokiaľ teda žalobca mal vo veci úspech len čiastočný, súd prvej inštancie správne pri rozhodovaní vychádzal z ust. § 255 ods. 1 a 2 CSP a náhradu trov konania priznal v zmysle zásady pomeru úspechu. Zároveň žalobca vytýkal súdu prvej*

inštancie, že príliš formalisticky aplikoval ustanovenia CSP nie v súlade s článkami novej procesnej normy ako aj v rozpore s účelom a zmyslom novej právnej úpravy a v poslednom rade aj v rozpore s ústavnými princípmi. Odvolací súd pri tejto námietke zo strany žalobcu poukazuje na piatu časť civilného sporového poriadku, kde je v ustanovení § 470 CSP upravená pôsobnosť procesných noriem. Je nesporné, že o trovách konania rozhodoval súd prvej inštancie za účinnosti nových procesných predpisov. Nosným pojmovým znakom vyššie uvedeného ustanovenia je princíp okamžitej použiteľnosti novej procesnej úpravy a to aj na konania začaté a prebiehajúce za účinnosti predchádzajúcej právnej úpravy. Zmyslom tohto princípu (podľa predkladateľov zákona), malo byť bezproblémové zabezpečenie procesného režimu súdnych konaní. Navyše v našom právnom poriadku sa uplatňuje zásada zákazu retroaktívneho výkladu právnych noriem, ktorá by mala byť zárukou právnej istoty. Vzhľadom k tomu, pokiaľ súd prvej inštancie vychádzal z ustanovení CSP pri rozhodovaní o trovách konania, ktoré bolo platné a účinné v čase rozhodovania, postupoval správne a v súlade so zákonom. Okamžitá aplikácia ustanovení CSP totiž ani iný postup súdu neumožňovala a to ani s poukazom na základné princípy uvedené v CSP. Naopak, žalovaný v odvolaní vytýkal súdu prvej inštancie, že neaplikoval pri rozhodovaní o trovách konania ust. § 257 CSP (obdobné ust. § 150 ods. 1 a 2 O.s.p.) a neprihliadol na dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré videl predovšetkým v dĺžke konania súdu. V prvom rade je potrebné zdôrazniť, že ust. § 257 CSP predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255). Súd môže výnimočne nepriznať náhradu trov konania, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Musí ísť o dôvody hodné osobitného zreteľa a výnimočné okolnosti. V prejednáwanej veci súd nezistil, že by na strane žalovaného boli takéto okolnosti, ktoré by privodili pri rozhodovaní o trovách konania aplikáciu ust. § 257 CSP. Takouto okolnosťou nie je dĺžka konania, ktorá v závislosti od predmetu konania závisí aj od postupu samotných strán v konaní. Rovnako takýmto dôvodom nemôže byť ani argumentácia žalovaného spočívajúca v neprimeranej výške príslušenstva vzhľadom na dĺžku konania. Súd dáva v tejto súvislosti do pozornosti už predchádzajúce rozhodnutie súdu prvej inštancie v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu, kde bol potvrdený medzitýmny rozsudok s tým, že bolo prejedikované právo žalobcu na poskytnutie plnenia. Aj napriek tomu trvalo niekoľko rokov, kým sa strany vzájomne vysporiadali a súd rozhodol. Vzhľadom k týmto skutočnostiam odvolací súd nevidel na

strane žalovaného dôvody hodné osobitného zreteľa, pri ktorých by bolo možné aplikovať ust. § 257 CSP, a to ani v dôsledku dĺžky konania a ani v dôsledku nárastu úrokov z omeškania z dlžnej istiny. Aj v tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na základnú zásadu v zmysle ustanovení Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorého strany nesú zodpovednosť za výsledok sporu, ktorá spočíva aj v nákladoch v súvislosti so súdnym konaním.

12. Pokiaľ odvolací súd pri rozhodovaní o trovách konania vychádzal z ust. § 255 ods. 1 a 2 v spojení s ust. § 262 ods. 1 CSP, správne rozhodol o výške trov konania podľa pomeru úspechu žalobcu. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.“

18. Skutkové a právne závery krajského súdu sú v napadnutom uznesení zdôvodnené riadne a presvedčivo, uznesenie nevykazuje znaky zjavnej neodôvodnenosti ani arbitrárnosti. Ústavný súd tak nezistil také zásahy do práv sťažovateľky, ktoré by boli z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné. Na sťažovateľkou predstreté argumenty v podanom odvolaní proti napadnutému uzneseniu okresného súdu, väčšinu obsahu ktorého (odvolania) uviedla aj v sťažnosti predloženej ústavnému súdu, kvalifikovane a relevantne reagoval krajský súd ako súd odvolací, a tak nemožno súhlasiť s tvrdeniami sťažovateľky o nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti jeho uznesenia. Ústavný súd teda vyhodnotil argumentáciu sťažovateľky odôvodňujúcu porušenie jej práv ako nedostatočnú na to, aby na jej základe bolo možné v prípade prijatia sťažností na ďalšie konanie zistiť a preskúmať spojitosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a namietaným porušením označených práv.

19. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, vzhľadom na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu krajského súdu odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

20. Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že návrh rozhodnutia (petit) sťažnosti je v príslušnej časti nevykonateľný, keďže sťažovateľka sa v ňom domáha zrušenia napadnutého uznesenia okresného súdu a krajského súdu, pričom zároveň navrhuje vrátiť vec na ďalšie konanie okresnému súdu, ako aj krajskému súdu.

21. V súvislosti s tým ústavný súd pripomína, že podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. novembra 2017